

Pertany a tu

Però no hi tornaré. I no sabia dir-te si és per respecte al que vam ser o per por al que ja no som



Foto: AJ Batac

Hi ha un lloc i un temps que et pertany. Però no hi tornaré. I no sabia dir-te si és per respecte al que vam ser o per por al que ja no som.

Ni al restaurant on brindàvem amb els ulls. Ni als hotels on fèiem l'amor de nit, de matinada. I a quarts de dotze ens en anàvem i no teníem casa, però tampoc importava. No puc. No podria. O potser sí, però llavors seria com espatllar allò que conservo. Com si substituís una imatge nova per una de vella i llavors la vella morís del tot. M'entens, oi?

Potser sí que un dia buscaré (de nou) aquell mail. O obriré (de nou) aquell llibre. I tornarà la teva olor d'alguna pàgina subratllada ràpid, amb poca destresa. Perquè m'agradava trobar paraules que s'assemblassin a nosaltres. Potser sí que t'escriuré alguna nit sense enviar-te res, només per endreçar-me. Potser sí que encara, ves a saber per què, necessito alguna cosa de tu. Què et diré jo, veure't de lluny. Però veure't un moment.

Saps què? No hi tornaré perquè m'espantaria veure-t'hi i que, en un lloc tan nostre, no trobéssim la manera de tornar a ser qui érem.